

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№46
(196),
26
листопада
—
3 грудня
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Поки ми живі, ніщо не вирішено остаточно

Ніколи не прошу журналістам, як вони зображали Майдан - майже завжди це був вид згори, як суцільний помаранчевий загал, тобто сприйняття Майдану відбувалося за парадигмою "Вождь - маса". Не прошу й собі, що не вела записів своїх вражень.

Тому зараз хотілося б згадати закарбовані у пам'яті картинку (бо ж не оприлюднена пам'ять зникає разом із носієм), які разом і дозволяють зрозуміти, чим була Помаранчева революція, яка вже увійшла в Історію, і не лише України.

Пізній вечір. Метро "Чернігівська". Біля кіоску стоять два хлопці, добре напідритку, на вигляд - роботяги. Розмовляють.

"Если эти ... не дадут мне и в следующий раз проголосовать, я обращусь в Кон-сти-ту-цион-ный Суд. Потому что они нарушают мои кон-сти-ту-цион-ные права".

Слід сказати, що слово "кон-сти-ту-цион-ные" вже давалося молодиком важко, але він наполегливо долав труднощі й далі вів мову про свої конституційні права.

Ну скажіть мені, де, коли, у якій країні молодики напідритку теревеняють не про дівчат, гроші, автомобілі, роботу, а про Конституційний суд?

От іще картинка. Площа Незалежності. В'їжджає шикарне дорожче авто, на бортах фарбою крупними буквами: "ЧАЙ. КОФЕ". Виходить молодик, починає роздавати те саме "чай, кофе". Питаю: - "І що? Не шкода хазяїну машину?" - "Так я і є хазяїн. Не, не шкода. Знаєте, в мене син росте. Виросте - питає, що папка хорошого зробив у цьому житті? Тепер буде що сину розказати".

Я припускаю, що десь у інших країнах демонстрантам теж можуть привозити чай-каву, але мені важко уявити, щоб десь хтось так плондрував власне авто.

А от іще. Універсам на Воскресенці. До касирші, дівчинки років 18-19, підскочила така ж юнка. "Ну що, - нетерпляче спитала касира, - що там суд?" - "Та поки що нічого, все ще думають". "Який суд?" - питаю. "Як який, - здивувалася дівчина. Верховний, звісно. Ми ж тут на касі сидимо, нічого не знаємо. А у дівчат у підсобці, де вони товар фасують, є телевизор, от вони час від часу виходять і нам докладають, що там і як".

Ну скажіть мені, де, коли, у якій країні дівчата у підсобці супермаркету дивляться не мильні серіали, а засідання Верховного Суду?

Я до чого веду? Люди, звичайні, пересічні люди відчули свою причетність до долі країни.

Наведу ще одну картинку, щоб показати, що Помаранчева революція стала подією світового масштабу.

Мої колеги під час тих подій були у Берліні. І розповідали, що у пивних барах, де є телевизор і де

збираються, щоб за кухлем пива разом подивитися футбол, бокс та щось подібне, на екранах була одна картинка - наш Майдан. Там нічого не відбувалося, але німецькі бюргери як зачаровані дивилися на помаранчеву площу, на радісних людей.

На останок наведу ще одну картинку, з іншої, так би мовити, сторони. Цього хлопця, років 24-25, я зустрів на Інститутській вулиці. Він спитав мене, як пройшов до Лаври. Я сказала, що найпростіше доїхати на автобусі, але навряд чи він зараз ходить. А можна пішки, але це хвилин 30-40. - "Ничого, пройдуся, времени у меня много" - відповів хлопець. - "Звідки Ви?" - спитала. - "Я? Я донецкий, вернее из Енакиево. Вот тут у вас говорят, что нас чуть ли не насильно в Киев пригнали. Неправда это. Ехали кто хотел. А я вот в Киеве никогда не был. В Крыму был, а в Киеве - никогда". - "Ну и как Вам у нас?" - "Ой, очень нравится. Город такой красивый, и люди замечательные, душевные". - "А за кого же Вы голосовали?" - спитала здивовано. - "За Януковича, конечно. У нас все за него голосовали. Он же наш, донецкий".

Помовчали. "Ну и что теперь делать?" - питаю. - "Как что? Ведь понятно, переголосовать надо. Только чтобы все по-честному, по десять наблюдателей на каждый участок, чтобы никакого мухлеза". - "А если победит Ющенко?" - "Значит, будет Ющенко".

І далі він сказав таке, що я назавжди запам'ятаю: "Только теперь уже неважно, кто станет президентом" - "???" - "А Вы посмотрите, - він показав рукою на вируючий Майдан. - Теперь, кто бы ни стал президентом, они должны будут с народом считаться".

Можна сказати, що цей хлопець помилився, як помилилися у своїх сподіваннях мільйони людей, що стояли на Майдані у Києві і на численних майданах по усіх країні. Але чи справді Майдан у кінцевому підсумку не дав країні нічого, окрім розчарувань?

Зараз багато сперечаються про те, чи можна вважати події, що отримали назву "Помаранчева революція" справді революцією? От і в експертному опитуванні, проведеному Фондом "Демократичні ініціативи", більшість експертів зійшлися на тому, що це були "масові виступи протесту проти режиму фальсифікацій та режиму Кучми, але не революція".

Я з такою класифікацією категорично не згодна. По-перше, за даними опитування, що було проведено Фондом "Демократичні ініціативи", у тих подіях брали участь понад 15% дорослого населення (за даними Інституту соціології - 18%), з них 13% - на "помаранчевих" майданах, більше 2% - на "біло-блакитних".

У абсолютному вимірі це десь п'ять з половиною мільйонів людей. Це такі "масові виступи" -

чисельність більша, ніж усе населення деяких країн - коли кількість переходить у якість.

По-друге, ми чомусь узяли за аксіому марксистське розуміння революції, як докорінну зміну політичного устрою. Проте смисл поняття "революція" - у його протиставленні "еволюції" - як швидких, радикальних змін на противагу змінам поступовим. Це зрозуміло, якщо згадати "науково-технічну революцію" - який "устрій" вона змінювала?

Отже, щоб визначити, чи була Помаранчева революція справді революцією, треба відповісти на запитання - чи відбулися у суспільстві внаслідок тих подій справді швидкі радикальні зміни? І тут треба сказати, що у нас виявилася коротка пам'ять, і ми вже забули, що являла собою Україна напередодні Помаранчевої революції.

Загалом в Україні ніколи не було "чисто" авторитарного режиму. Вона відносилася до так званих "змішаних", "гібридних" режимів, напів-авторитарних, а, отже, напів-демократичних. Принаймні Україна класифікувалася як "електоральна демократія". У країні відбувалися справді змагальні вибори, на яких і у 1994, і у 1998, і у 2002 році перемагала опозиція - принаймні, за партійними списками.

В Україні було досить сильне громадянське суспільство, велика кількість НДО, на які інколи влада найжджала, але серйозних пресесій таки не було. Правда, ЗМІ таки душили, але все ж острівці свободи слова таки були, насамперед у пресі, та й 5 канал якось таки з'явився.

Але напередодні президентських виборів усе почало різко мінятися. Дуже добре суть режиму Кучми зобразила свого часу Юлія Мостова - у вигляді Сонячної системи, де у центрі "світло" - Кучма, а навколо нього на різних орбітах перебуває українська політична "еліта". І от настав час, коли "сонце" мало зникнути, а разом з ним могли піти у небуття, а враховуючи обіцянку "Бандитам - тюрми", іще далі.

І от уся ця "система" почала відчайдушно боротися за збереження Системи, а воно ніяк не виходило, бо до жовтня 2004 року, згідно з усіма опитуваннями, Віктор Ющенко істотно випереджав кандидата від влади. Тому влада робила усе, абсолютно безпардонно і нагло, аби зашкодити перемозі опозиційного кандидата.

У нас коротка пам'ять. Згадаймо ту абсолютно брутальну виборчу кампанію.

Влада робила усе, щоб не допустити перемоги Ющенка. Згадаймо, як влада перешкождала виборчій кампанії Ющенка, як влада абсолютно безсоромно використовувала бюджетників, як телебачення на очах перетворювалося на геббелівське, як міліція "знаходила" якісь гранати у офісах "Пори", згадаймо

комісію Мишури, яка мала "розібратися" з громадськими організаціями. Багато що можна згадати.

Мукачевські вибори знаменували радикальну зміну режиму в Україні, коли вона вже перестала бути електоральною демократією. На виборах у Мукачевому переміг з великим відривом (у 15%) кандидат від "Нашої України" - це засвідчив і екзит-пол, які провели три (!) провідні соціологічні служби, це засвідчив і паралельний підрахунок голосів. Але виборча комісія записала, що переміг кандидат від СДПУ(о). А потім виявилось, що ані протоколів, ані бюлетенів нема - вкрали...

Я була у Мукачевому, на власні очі бачила молодиків у чорних кожанках, які оточували усі виборчі дільниці, бачила побитих хлопців з "Пори". Це було страшно і нагадувало знайомі з фільмів кадри про Німеччину 30-х років (про Мукачеве я писала у статті "Мукачеве: Оруел-2004", для нагадування почитайте ще статтю Ар'єва у "Дзеркалі тижня" - "Розмови про Мукачеве").

Мукачеве було, власне, репетицією майбутніх президентських виборів - тестом на реакцію суспільства, реакцію міжнародної спільноти. Нічого, з'їли, не поперхнулися.

Далі влада діяла ще більш нагло і брутально, інколи здавалося, що людей просто провокують на протест - може, так воно й було, просто масштабів цього протесту автори сценарію не передбачили.

І коли у другому турі переміг Ющенко (а він таки переміг - це засвідчили усі екзит-поли, це показували усі опитування, які проводилися протягом кількох років після виборів, вже коли виборці встигли розчаруватися у Ющенку), а ЦВК, як і очікувалося, проголосила переможцем Януковича, люди вийшли на Майдан.

Зізнаюся - я не прихильник революції. Але я вивела формулу: революції виникають там і тоді, де і коли не працюють механізми демократії.

В Україні зник останній механізм демократії, через який громадяни ще могли якось впливати на владу - вибори. Люди вийшли на Майдан, бо зрозуміли, скоріше, відчули, що якщо вони дозволять себе згвалтувати зараз, то цей режим - назавжди, що ніколи не буде ані чесних виборів, ані прав та свобод. Ті, хто вийшов першими, пішли на Майдан радше з відчаю, не надто сподіваючись на успіх, і готові на усе. А потім виявилось, що таких багато, і коли вони разом, тоді їх не здолати.

Що реально вдалося Майдану?

Вдалося зламати той авторитарний режим, який вже встановився напередодні президентських виборів, Україна знову стала електоральною демократією, про що свідчать вибори 2006 та 2007 років.

Україна зробила різкий ривок на шляху демократії, завоювавши політичні і громадянські свободи, ставши, перейшовши, за класифікацією "Freedom House", у розряд вільних країн. Це були різкі радикальні зміни, тому Помаранчева революція може по праву вважатися революцією.

Проте Україна так і не стала демократичною країною. Свого часу Адам Міхник дуже влучно написав: "Демократія не тотожна свободі: демократія - це свобода, "вписана" у верховенство закону. Свобода сама по собі - без обмежень, накладених законом і традицією, - це дорога до анархії та хаосу, де править закон сили".

Написано у 1997 році, але начебто спеціально про пост-помаранчеву Україну.

Суспільство зробило свою частину роботи - воно відвоювало свободу. Далі "вписувати" її у верховенство Закону мали політики, які прийшли до влади, тим більше що на Майдані було обіцяно: "Закон один для всіх". Замість цього нова влада стала займатися улюбленою справою - ділити і наново, знов і знов ділити владу.

Президент не став Царем, не став відтворювати Сонячну систему аля-Кучма, хоча мав безбережні повноваження принаймні до кінця року. Тому бал

(Закінчення на 2 с.)

Поки ми живі, ніщо не вирішено остаточно

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

почали правити "бояри", які почали шматувати владу, маючи за головне завдання посадити усяди, на усі місця якомога більше "своїх" людей.

Опозиція в умовах свободи теж долучилася до цього змагання - хто відріве більший шматок влади, а, отже, й бізнесових преференцій.

Що в результаті? Зараз Україна є унікальний кентавр, де високий рівень свободи сполучається з високим рівнем корупції і беззаконня. "Унікальний", бо серед вільних країн немає жодної з високим рівнем корупції, а серед корумпованих країн разом з Україною (на 146 місці) - Зімбабве, Сьєрра-Леоне, Кенія, Камерун, Еквадор, Росія, і поруч - жодної навіть напів-вільної країни, суціль авткратії та диктатури.

Вийшло повністю, як і передбачав Міхник: за умов свободи без верховенства Закону у суспільстві панує анархія й хаос і править закон сили - себто, ті, хто має владу й гроші. Зрештою, це одні й ті ж.

Звісно, такий "кентавр" не життєздатний. Людям хочеться, зрештою, порядку. Але от питання - якого?

За режиму Кучми справді був порядок - чітко ієрархізоване суспільство, з суворим вертикальним підпорядкуванням.

Але коли кажуть, що тоді корупції було менше, мені смішно. Бо коли ж було "приватизоване" усе державне майно, причому розподілено при гробовій тиші, без будь-якого шуму? Інша річ, що корупція тоді була впорядкована, було зрозуміло, кому і скільки треба давати, а зараз державними посадами торгують без усякої системи.

То якого "порядку" ми хочемо?

Зараз Україна - це плюс свобода, мінус закон. Це - кентавр нежиттєздатний. Далі можливі два шляхи: додати до свободи закон і стати демократичною країною чи відняти у країни свободу і стати авторитарною державою.

Яким шляхом піде Україна?

Наміри принаймні двох найбільш впливових політичних сил очевидні - під гаслами "порядку" різко звужити сферу свободи. Чи буде краще житись людям у суспільстві, де вони вже не матимуть важелів впливати на владу - питання риторичне. Усі заможні країни - демократичні.

Що ж робити громадянам, особливо - тим активним, небайдужим, які п'ять років тому стояли на майданах різних кольорів?

Зрозуміло, що ці вибори не стануть вирішальними, усе головне відбуватиметься потім. У суспільства на цих виборах завдання мінімум і є завданням максимум - не дати відібрати у себе так важко завойовану свободу, аби мати механізми хоч якось впливати на владу.

А для цього знов загадати Майдан і навчитися з його помилок.

Головна помилка Майдану - це персоналізація політики, уособлення своїх прагнень у якійсь постаті, поділ політиків на "наших" і "не наших". І коли "наші" перемогли, то й суспільство демобілізувалося і розслабилася. Люди виявилися готовими до благородного пориву, навіть до ризику, але не готові до повсякденної важкої роботи.

Друга помилка - це віра у слова та гасла. Чи питав хтось Ющенка, а що конкретно значить "Бандитам - тюрми", "Багаті поділяться з бідними"? Чи вимагав хтось у Ющенка реальної програми, реального плану реформування суспільства?

Отже, цього треба вимагати у нинішніх політиків. На будь-які солодкі обіцянки щось дати, дати більше, дати ще більше, треба ставити чіткі питання: а як саме, як конкретно ви це зробите, коли саме можна очікувати результату? "ЯК?" і "КОЛИ?" має стати центром виборчої кампанії.

Якщо кандидат обіцяє "зробити медицину доступною" - то який саме план реформування медицини?

Якщо кандидат обіцяє, що через 10 років нас буде 50 мільйонів - то як саме він це обіцяє зробити? Скільки мільйонів нас буде наступного року, через рік, через два роки?

Треба не піддаватися на маніпулятивні заклики голосувати за принципом "меншого зла" - за кандидата "X", щоб не переміг кандидат "У" чи за кандидата "У", щоб не переміг кандидат "X", бо тоді у нас у політиці завжди пануватиме зло.

Якщо політик не дає конкретного плану дій, такого, який піддається чіткому контролю - не голосувати за нього, і крапка. Якщо такого плану не має ніхто - то не голосувати ні за кого.

Тут мені зауважать - "Так все рівно збрешуть, пообіцяють і не виконають!" Тим більше, що зараз особливо модним стає гасло "не змінюють свою думку дурні", а дурнів нема, пообіцяв - потім "змінює свою думку". Як протидія брехні та нездійсненним обіцянкам існує механізм виборів.

Мені дуже подобається вислів американського політолога Кея, який казав, що "на виборах виборець виступає у ролі Бога покарання і нагороди". А щоб у виборця була така можливість нагороджувати і карати, треба вже зараз протидіяти "ідеям" політиків проводити геть усі вибори одночасно, раз на 5 років. Бо це означитиме повну безкарність і сваволю протягом 5 років.

Щоб суспільство мало можливість оновлення політичних сил, слід відчайдушно опиратися й спробам підвищення виборчого бар'єру.

А головне - не треба нам, громадянам, впадати у смуток (російське слово

"уныние" мені видається більш точним), згадаймо, що у християнстві смуток є смертним гріхом, який нищить душу.

Якось, наприкінці 2003 року мені довелося писати статтю про стан демократії в Україні для одного академічного видання.

Стаття вийшла дуже сумна, і наостанок я, несподівано для себе, написала: "Поки ми живі, ніщо не вирішено остаточно". Це повністю випало з академічного стилю викладу, і редактор замість цього написав: "Демократичний проект в Україні ще не закінчений", що зовсім суперечило тексту статті.

Кінець кінцем, виявилось, що ми обидва - і редактор, і я - виявилися праві. Через рік сталася Помаранчева революція і Майдан.

Тож будемо більше вірити у себе. У житті країни, як і людини, не все вдається відразу. Усе справді гідне досягається важкою роботою. І поки ми живі, ніщо не вирішено остаточно.

Ірина Бекешкіна
pravda.com.ua

«У тіні завтрашнього дня»

«І в минулому не раз бувало, що ліпші уми втішалися сподіваннями кращого майбутнього, яке прийде на зміну паскудному теперішньому.

Переміна ця бачилася як миттєвий переворот... Однак людина може лише підштовхувати певні тенденції цього процесу, але не може змінити напрям самого процесу. І усі ми, яких би поглядів не дотримувалися, знаємо одне: нам нема куди відступати, ми повинні пройти через це.

У цьому цілком новий, раніше ніколи ще не присутній, елемент кризового усвідомлення епохи», - писав Йоганн Гейзінгі в своєму творі «У тіні завтрашнього дня».

Майбутнє для нас усіх є тотальною невідворотністю, однак ми про нього нічого не знаємо, крім того, що воно відрізняється від теперішнього, хоч і це також може виявитися забобоном, нашою національно приреченістю на «страшну помсту» позачасовості, відсутності в контексті світового поступу.

У світі й справді діється щось ірреальне. Як і в 20-30 роки минулого століття, Захід демонструє політичну короткозорість і безвольність, насамперед, думаючи про власне благополуччя, ніж про потенційну загрозу світові з боку Росії, яка після розпаду СРСР ніяк не може змиритися з роллю, уготовленою їй історією.

«Росія зі зруйнованим конституційним ладом, зі зниженими виборами дуже швидко зісковзує похилою площиною до тоталітаризму. А це, в свою чергу, матиме відповідне зовнішньополітичне заломлення...»

В дусі ідеалів СРСР-КГБ сьогодні владою Росії «мущтруються» дуже молоді люди... Навіть бували люди дивуються нестримному розгулу антизахідної про-

паганди й масштабом фальсифікації виборів», - писав Михайло Касьянов, голова Російського народно-демократичного союзу.

Свого часу, переслідуючи власні інтереси, західні політики всяляко намагалися умиротворити гітлерівську Німеччину. Що з того вийшло - загальновідомо.

А сьогодні вже навіть Польща, член НАТО, просить у США захисту від російської агресії. Міністр закордонних справ сусідньої з Україною держави Радослав Сікорський закликає США розмістити війська на території Польщі, щоб захистити її від можливої військової агресії з боку Росії...

Меркантилізм, боязнь втрати зручних і вигідних набутоків цивілізації, страх позбутися житейського комфорту примушує Захід робити ставку на Путіна-Медведева. Ім продовжують вибачати багато чого такого, чого Захід нізащо б не вибачив, скажімо, українському лідеру.

І все ж залишається нез'ясованим питання: чи все прорахували західні експерти, зробивши ставку на Путіна-Медведева?

На думку Збігнева Бжезінського, яку він висловив понад десять років тому, якщо в Росії запанує націоналістична диктатура, то «ймовірними об'єктами її жорстокої політики стануть Україна та Азербайджан. Україна через те, що вже саме її існування суперечить великодержавницьким почуттям росіянів, Азербайджан - через запаси енергоносіїв».

Написана 1935 року і одразу ж перевидана кількома мовами книжка видатного нідерландського культуролога та історика Йоганна Гейзінгі «У тіні завтрашнього дня» має промовистий підзаголовок: «Діагноз духовної недуги нашої епохи», що безпосередньо відображає тривогу автора за долю цивілізації.

Злободенність проблем, гуманістична спрямованість аналізу одразу зробили книжку популярною. Та, як видається тепер, по шести повоєнних десятиліттях, деякі оцінки та роздуми, викладені в ній, погляд на сучасну цивілізацію та її протиріччя, надзвичайно актуальні й нині, на порозі XXI століття.

Переконані, що ці думки та оцінки автора можна екстраполювати і на сучасну Україну.

«Повсюдно панує сумнів у міцності суспільного устрою, всередині якого ми живемо, неясний страх перед найближчим майбутнім, відчуття занепаду і загроза загиніти людства... Ці тверезі очікування, заважені на терезах спостереження і здорового глузду. Нас просто-таки захлинули події.

Ми наочно бачимо, як хитається усе те, що видавалося колись незрушним і священним: істина і людяність, право і розум. Ми бачимо як перестають функціонувати державні інституції, хиріють виробничі системи. Ми бачимо, як продовжують у відчаї працювати вхолосту суспільні сили...

У колишній епохи усі глашатаї ліпшого життя, реформатори і пророки, вершители і прихильники ренесансів, реставрацій, відроджень завжди вказували на «славне минуле», закликали повернутися назад, відродити колишню чистоту - усі вони постійно звертали погляди до уявного вчора, більш привабливого, ніж бруталне сьогодні, і проповідували повернення до минулого...

У наші славні дні ми не збираємося недооцінювати або зневажати «славне минуле». Але ми достеменно знаємо: загального повороту назад нема. Є тільки рух уперед, хоча й паморочаться нам голови від незнаних глибин і далини, хоча й зяє перед нами найближче майбутнє, неначе прірава в тумані...

Хоча повернення назад немає, минуле може дати нам повчальний урок і слугувати за орієнтир. Чи можна знайти такі історичні прецеденти, коли культура якого-небудь народу, держави б так само мучилась пологами, як у наші дні?

І хоч історичний розтин минулого й не дає рецептів для лікування теперішнього, бо навіть не дає прогнозів, ми не можемо залишити невикористаним жодного засобу, аби розпізнати природу цієї недуги. Що б там не давали нам історичні паралелі для розуміння сьогоднішньої кризи, розв'язати нашу бентегу щодо можливого завершення цієї кризи вони не можуть.

Дилема, перед якою нас ставить час, із дня на день загострюється й зростає. Варто поглянути на політичний роздріб і сум'яття, що панують у світі. Повсюдно заплутані вузли проблем, що потребують свого вирішення у найближчому майбутньому, щодо яких будь-хто неупереджені повинні погодитися, що навряд чи можна придумати таке вирішення, яке б не зачіпало нічиї законних інтересів...

Це проблеми національностей, безглуздо проведених кордонів, заборони на природні возз'єднання, нестерпні економічні умови. Будь-яка із цих ситуацій сприймається на грані озлоблення, що перетворює їх на безліч вогнищ, ладних щомиті спалахнути...

Усі психологічні реакції, яким підвладна маса, дурманять суспільство, яке прагне або лякається боротьби. Особливо фатальним виявляється страх перед невідомістю, що насувається із глибини майбутнього.

Передчуття загрози загибелі світу, прогресуючий розтлін культури, стали повсюдними порівняно недавно. Більшості людей підставу для цього дала економічна криза, яку вони відчули на власній шкурі (у

більшості шкура чутливіша за дух, і на те нема ради).

Ясно, як Божий день, що ті, хто має звичку роздумувати над людським суспільством та культурою, як то філософи та соціологи, вже задвоє до цього знали, що із славновісною сучасною цивілізацією далеко не все гаразд...

Україна все ще перебуває «у тіні завтрашнього дня». Коли щезне ця химерна тінь? Коли зникне стан невизначеності й почнуть проглядатися чіткі й благополучні контури могутньої Української держави?

Але відкиньмо риторичку. По-інакшому сформулюймо запитання. Що слід зробити, аби українці, врешті-решт, навчилися казати тверде «ні!», коли мова йде про загрозу державним інтересам? Що треба зробити, аби наші державотворці усвідомили небезпеку політики постійних компромісів? Що треба зробити...

У всьому світі поважають лише сильних і відважних. Що слід зробити аби такими стати/бути? «Ще і ще раз наголошую: наш шлях - національне становлення. Не відбудеться - програємо», - слушно каже Віктор Ющенко.

Мас рачію президент України, що нація «ще не звикла відповідати за багато чого», тому найскладніше завдання - «виховати у кожного громадянина відчуття тотожності, відчуття того, що він українець, що він персонально відповідальний за свою землю... і за свій національний розвиток - рещту труднощів побороємо, якщо будемо консолідовані, тотожні».

Олег Романчук, шеф-редактор журналу «Універсум», кандидат філологічних наук

pravda.com.ua

Міраж атомного Кувейту

Україна володіє одними з найбільших у світі покладами урану. Але під тиском Росії відмовляється від створення власного ядерного пального для АЕС

Сьогодні політики, експерти, журналісти активно обговорюють наслідки для України засідання Комітету з питань економічного співробітництва російсько-української міждержавної комісії за участю прем'єрів України і Росії Юлії Тимошенко та Володимира Путіна у Ялті 19 листопада. На жаль, більшість із них не поділяють бравурного настрою Прем'єра Юлії Тимошенко і вказують на загрозу, яку несуть ялтинські домовленості для нашої держави.

На "газовому фронті" - повний провал

Зрозумілим для всіх є небажання російської сторони вносити поправки до край невідповідних, дискримінаційних для нашої держави газових контрактів, підписаних у супереч директивам Президента України 19 січня 2009 року у Москві, особливо в частині одіозних штрафних санкцій за недобір газу, спірної формули ціни на газ для України, яка змушує нас платити найдорожче у Європі, заниженої плати за транзит російського газу в європейські країни. Цинічною видається і спроба обох прем'єрів пререконати всіх, що підписані газові контракти є типовими "європейськими" газовими контрактами "Газпрому". Наслідки відомі всім: у кращому випадку банкрутство НАК "Нафтогаз", розрахунок за його борги перед Росією газотранспортною системою. А на ялтинських переговорах з'явилася нова "фішка" - участь Росії у модернізації української газотранспортної системи, що відкриває їй дорогу до реального управління нею. Хоча український інтерес полягає в купівлі європейськими країнами газу на російсько-українському кордоні та оплати ними транзиту територією України. Але так питання на переговорах українським урядом навіть не ставлять.

З обуренням обговорюють і відверте хамство Путіна на адресу Президента нашої країни та васаально поведінку Тимошенко. Невже підтримка Росії на виборах Президента вартує толерування такого приниження перш за все самої Ю.Тимошенко як української громадянки, всього українського народу?..

Чорноземи, багаті... ураном

Але мало хто звернув увагу на ще одну, не менш значиму, ніж газова, стратегічну проблему для України, щодо якої прем'єри, схоже, досягли принципових домовленостей ще до прильоту в Ялту.

Прем'єр України перед відльотом у Крим пафосно заявила на брифінгу: "Я переконана, що вже почала втілюватися в життя головна стратегічна лінія України щодо створення власного ядерно-паливного

циклу. 18 років це питання ставилося, і зараз ми (Україна і Росія. - Авт.) починаємо втілювати його в життя. ... Ми обговорюватимемо на економічному комітеті питання збагачення урану в єдиному збагачувальному центрі, який Україна потім зможе використовувати для виробництва власного ядерного палива. ... Ми посилюватимемо атомну електроенергетику України як один із напрямів диверсифікації і забезпечення власними енергоресурсами". Окрім того, зауважила Прем'єрка, під час засідання комітету буде обговорено питання будівництва на території України заводу з виробництва власного українського ядерного палива.

Здавалося б, такі далекоглядні плани - вершина мрії кожного патріота. Адже уран - реальна альтернатива вуглеводневій енергетичній сировині, тобто газу та нафті. А собівартість електроенергії, генерованої атомними станціями, відчутно нижча від виробленої на теплових. Це прекрасно усвідомлюють більшість висорозвинених країн світу, тому приділяють розвитку атомної енергетики значну увагу як важливій складовій енергетичної незалежності й безпеки. Навіть Німеччина, яка поспішно оголосила себе вільною від ядерної енергетики, змущена була відмовитися від цієї утопічної ідеї.

А й справді. Якщо про українсько-російські газові проблеми у нас знають навіть першокласники, то мало кому відомо, що наша держава входить у п'ятірку найбагатших у світі на уранову сировину. Українські атомні станції виробляють вже сьогодні половину всієї електроенергії країни. Правда, історично так склалося, що всі ядерні реактори, які працюють в Україні, - російського, точніше сказати - радянського, виробництва, а безпекові їхні характеристики відомі всьому світу, особливо після Чорнобильської аварії.

Реактори - тільки "Мейд ін Раша"

Через те й атомна енергетика України прив'язана сьогодні до російських паливних збірок. Тому природним є продовження взаємовигідної співпраці у цій сфері з Російською Федерацією. Але підписання угоди про співробітництво в атомній сфері на 20 років передбачає створення власного ядерно-паливного циклу винятково з Росією. Такий підхід перекреслює можливість диверсифікації поставок в Україну ядерного палива та закріплює монопольне становище Росії. Виходить парадокс: одна з найбагатших на уранову сировину країн світу навечно узалежнюється від одного виробника реакторів, паливних збірок для АЕС, технологій збагачення урану.

Виробляючи стратегію розвитку атомної енергетики України, варто було придивитися до досвіду економічно прогресуючого Китаю, який використовує ядерні реактори північ-

ноамериканського, французького та російського виробництва, змушуючи ці країни конкурувати одна з одною на китайському ринку, а уранову сировину, окрім власного видобутку, закуповує в Австралії та інших країнах.

Невже знову вибори - причина поспішних домовленостей із Путіним нашої Прем'єрки в урановій сфері? Адже менше місяця тому, 28 жовтня, у Вашингтоні відбулося установче засідання українсько-американської робочої групи з питань енергетичної безпеки, яку очолили спецпосланець США з енергетичних питань в Єврозії Річард Морнінгстар та заступник міністра палива та енергетики України Сергій Павлуша. На засіданні сторони домовились про початок поставок в Україну альтернативного ядерного палива компанією "Вестінгауз" із 2011 року.

Можливо, має рацію директор енергетичних програм центру "Номос" Михайло Гончар, який припускає, що Росія погодилася не виставляти штрафи за недобір газу в обмін на відмову України від планів диверсифікації поставок ядерного палива. М. Гончар підкреслює: "Україна губить будь-які можливості для диверсифікації ядерного палива. Тому що російська сторона провела таку гру: хочете поступок щодо газу - купуйте тільки російські реактори, російське паливо, і тоді буде послаблення в газовій сфері. Якщо ви хочете активізувати співробітництво з неросійськими компаніями, хочете робити підприємства паливно-ядерного циклу з неросійським учасником, збагачувати уран не в Росії - тоді поступок у газовій сфері не буде".

Потенційно ми мільйонери

Для того, щоб зрозуміти поспішність Росії, нагадаємо, що в останнє десятиліття через зростання цін на вуглеводневу енергетичну сировину (нафту та газ) та її нестачу значно активізувався розвиток ядерної енергетики. Як наслідок - стійкою стала тенденція росту дефіциту уранової сировини та багаторазове зростання ціни урану на світових ринках, яка на сьогодні коливається в межах 120 дол. США за кілограм. На перспективу, за оцінками експертів, ціна на уран лише збільшуватиметься. Зростання цін робить особливо вигідним для України подальшу розвідку та збільшення промислових запасів урану, його видобуток та збагачення. Це, у свою чергу, змінить структуру українського експорту та дозволить збільшити валютні надходження в Україну.

Природно було б, якби український уряд рік у рік збільшував інвестиції в уранову галузь, в геологорозвідку та капіталізацію українських уранорудних родовищ, будівництво нових гідрометалургійних уранових потужностей, оскільки нині діючі задовольняють менше третини потреби нашої держави в ядерній сировині. Наявність у нас потужної мінерально-сировинної бази урану та висока сорокавідсоткова питома вага урану в ціні ядерного палива є важливими передумовами створення повного ядерного циклу в Україні. Але державне фінансування уранової галузі в останні роки лише скорочувалося, а за дев'ять місяців 2009 року уряд профінансував галузь менш ніж на 50 відсотків від суми, передбаченої бюджетом на цей рік, яке менше, ніж фінансування уранового напрямку в Аргентині - новачка в ядерній сфері.

Дефіцит урану штовхає держави світу на пошук додаткових джерел закупівлі уранової руди. Не є винятком і Росія. Адже уран власного видобутку вистачає Російській

Федерації на виробництво половини від щорічної потреби в ядерному паливі російської атомної енергетики. Саме тому президент Російської Федерації Дмитрій Медведєв, перебуваючи з візитом у Монголії, відвідав одне із найбільших у цьому регіоні уранових родовищ, яке, до слова, ще в радянські часи відкрили і досліджували українські вчені. Бо для чого купувати у монголів, якщо можна монополізувати український уран та ще й видати це за благо для "братнього українського народу", користуючись одержимістю президентством чинного українського Прем'єра. І не звинуватиш в цьому Росію - вона цілком природно переслідує власний інтерес, користуючись моментом.

Диктувати умови маємо ми!

До розвідки та розробки українських уранових родовищ сьогодні виявляють стійку зацікавленість не лише Росія, а й Китай, Канада, Австралія, інші країни. Тому, керуючись національними інтересами, природно для уряду було б створити умови для конкуренції іноземних інвестицій в уранову галузь та атомну енергетику України. Враховуючи особливу значимість галузі для безпеки держави, іноземні інвестиції в неї повинні бути допоміжними до національних капіталовкладень у повний цикл виробництва ядерної енергії. Оскільки в Україні атомна енергетика монополізована російськими реакторами, то подальший її розвиток слід було б вести на базі американських та французьких реакторів, а розвиток уранової галузі та створення повного ядерного циклу пов'язувати з північноамериканськими (Канада та США), китайськими, французькими та іншими компаніями.

Український уран повинен стати важливим аргументом у вирішенні газових проблем України на переговорах з Російською Федерацією. Адже Росія має газ, якого не вистачає Україні. Ми ж маємо уран, який у дефіциті в наших сусідів. Крім того, Україна сьогодні залишається основним транзитером російського газу в Європу. Ви нам газ - ми вам уран та надійний транзит газу в Європу. Такий підхід до проблем на переговорах з Росією щодо взаємних поставок енергоносіїв повинен збалансувати аргументи сторін та повернути їх у русло взаємовигідної, добросусідської співпраці. Але для цього необхідно керуватися національними інтересами, а не розглядати Україну лише як територію власного бізнесу.

Дещо заспокоює, що угода про співпрацю в атомній сфері на 20 років під час українсько-російської зустрічі в Ялті підписана не була. Прогнозується, що документ може бути скріплений підписами в березні наступного року. Диверсифікація потимошенківськи - Росія, знову Росія, тільки Росія, винятково Росія - остаточно перетворить Україну в ураново-сировинний придаток російської ядерної галузі. Тому Президент України, Верховна Рада, РНБО, наукова громадськість зобов'язані терміново внести корективи в перекосочену одновекторну політику уряду в ядерній сфері. Адже на кону - енергетична безпека, реальна економічна незалежність України.

Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ
народний депутат України
2-го скликання,
кандидат історичних наук

umoloda.kiev.ua

Росія за газові послаблення домоглася поступки і підвищить ціну?

«Газпром» і «Нафтогаз України» домовилися про зниження обсягів поставань російського газу в Україну у 2010 році, але ціна на нього виросте приблизно на 28%.

Про це пише російська газета «Ведомости» з посиленням на два близьких до «Газпрому» джерела.

За їхніми словами, прогноз «Газпрому» щодо середньої ціни для України на 2010 рік - близько \$286 за 1000 куб. м проти \$223 у цьому році. Хоча український прем'єр Юлія Тимошенко запевняла, що ціна на газ наступного року буде практично такою ж, як цього.

Водночас, джерела газети «Коммерсант-Україна» стверджують, що компромісу між «Газпромом» і «Нафтогазом» досягнуто завдяки тому, що Україна пообіцяла не наполягати більше на пункті «take or pay» у відношенні транзиту газу з Росії.

«Українська сторона просто гарантувала, що ми припинимо наполягати на пункті «take or pay» у відношенні транзиту в проект міжурядового договору про поставання газу», - сказало джерело видання.

Цю інформацію опосередковано підтвердив радник прем'єр-міністра України, член комітету Верховної Ради з ПЕК Олександр Гудима.

«Якщо «Газпром» знімає питання штрафів з порядку денного, то як мінімум не логічно буде вимагати внесення його в угоду з нашого боку», - зазначив він.

Раніше Росія й Україна обмінялися проектами міжурядових угод. В українському варіанті принцип «take or pay» стосувався не тільки обсягу закупівель російського газу, але його транзиту через територію країни.

Джерело, близьке до «Нафтогазу», також розповіло, що «Газпром» пропонував обмежитися підписанням додаткової угоди про скорочення споживання газу в 2009 році, а угоду щодо 2010 року підписати наприкінці наступного року.

«У таких умовах компанія б працювала в «підвішеному стані» цілий рік. А це негативно вплинуло б на залучення кредитів у європейських банках», - сказав співрозмовник «Коммерсанта».

«Ведомости» ж зазначають, що при обсягах, закладених у контрактах від 19 січня, і реальному імпорту в 27 млрд куб. м, «Нафтогаз» заплатив би зайві \$4,2 млрд. Тепер його витрати в наступному році складуть близько \$7,7 млрд проти \$5,5-5,8 млрд у 2009 році.

Як відомо, у вівторок, 24 листопада, керівники «Газпрому» й «Нафтогазу» на виконання домовленостей прем'єрів Росії й України, підписали в Москві доповнення до договору купівлі-продажу природного газу від 19 січня.

Згідно з доповненнями річна контрактна кількість газу на 2010 рік встановлена в обсязі 33,75 млрд кубометрів. І штрафні санкції за недобір газу «Нафтогазом» цього року застосовуватися не будуть.

pravda.com.ua

«Лежачий росіянин»

Єдина субмарина російського Чорноморського флоту таємно покинула Севастополь і «заглохла» біля берегів Абхазії

Шило, як відомо, не вдається приховати у мішку і, незважаючи на бравурні заяви російського командування про міць і боеготовність Чорноморського флоту Російської Федерації, життя показує інше. У ніч із 20 на 21 листопада на борту наразі єдиного боездатного підводного човна ЧФ «Алроса» сталася позаштатна ситуація. У цей час субмарина, яка базується у Севастополі, перебувала за 150 кілометрів від Сухумі (Абхазія). Моряки спробували владнати проблему самотужки, але о 8.05 наступного дня довелося давати сигнал SOS. На пошуки човна відправили кілька літаків.

Тим часом про аварію повідомило інтернет-видання «Флот-2017». Перша реакція російського командування – заява про те, що на місці аварії «Алроса» виконувала «навчально-бойові завдання», а поломка на ній незначна й «не несе загрози ні для екіпажу, ні для самого човна». За інформацією «Флот-2017», «Алроса» таємно, у підводному положенні, покинула севастопольську гавань, її супроводжувало рятувальне судно «Епрон». Українську сторону про рейд не повідомили. Проблеми «Алроса» має якраз із двигунами, і настільки серйозні, що втратила хід. Безпомічного «нічного мисливця», який так конспіративно покинув український берег, буксирували до Новоросійська, де мають з'ясувати причини проблем із двигунами.

Реакція українських військових експертів на чергову витівку ЧФ РФ, яка закінчилася аварією, спокійна. «Ситуація, коли підводний човен з професійно невідповідним екіпажем та несправною матеріальною частиною виявився біля узбережжя «потенційного противника», більш за все виглядає як авантюра, – каже Володимир Безкоровайний, перший командувач ВМСУ, а зараз – радник міністра оборони України. – Загрозою для України така діяльність я б не назвав. Зрештою, посылати несправний підводний човен для виконання якихось завдань – це загроза насамперед самій Росії, оскільки очевидний потужний удар по її військово-морському іміджу». Нагадаємо, за останній час це не перша аварія на ЧФ РФ. 7 вересня цього року на флагмані ЧФ ракетному крейсері «Москва», який перебував біля пристані у Севастополі, стався вибух і пожежа. Тоді російське командування також до останнього намагалося приховати факт аварії, а коли про це дізналися ЗМІ, оголосило його «незначним».

Олег СНИГУР
umoloda.kiev.ua

Статут російського

Хамства

**Мочити в сортирі... Готові зробити собі обрізання...
Щоб у вас уже нічого не виросло... Ми спллі
жуватимемо... Певні статеві ознаки...
Об'єктом хамства стали держави та їхні народи**

У наших сусідів росіян кажуть, що зі своїм уставом до чужого монастиря не ходять. Царюючий прем'єр-міністр Росії Володимир Путін не лише слізнівся до українського курорту Ялта на три години на зустріч з Юлією Тимошенко, а й прихопив із собою свій незримий устав. Устав хамства. Невже саме таким був статут КДБ, у якому прослужив Володимир Володимирович більшу частину життя? Там же нібито й казарм не було. Звідки ж такий казарменний гумор?

Нагадаю: перебуваючи на території України під час візиту Президента Грузії Михайла Саакашвілі та його зустрічі з Віктором Ющенком, «білокам'яний гість» дозволив собі два хамських випадки проти глав двох сусідніх держав (одна з них – навіть типу дружня). По-перше, розмірковуючи на тему, чим займалися Ющенко і Саакашвілі, Путін припустив, що «двом президентам завжди є про що поговорити, щось обговорити, кудись сходити». Він перефразував відомий вірш Пушкіна: «Бойцы вспоминали минувшие дни и битвы, что вместе продули они». По-друге, Путін порадив Ющенку і Саакашвілі вечеряти без краваток. «Що можна ще порадити, порекомендувати? Двом президентам краще проводити вечерю, якщо вони вечерятимуть без краваток, краватки нині в ціні. Не приведи господи... Ну, ви мене розумієте. Зжере гість Ющенка ще його краватку».

Усі чудово розуміли, на що натякав Путін. Широко розійшлися крадькома зроблені кадри, на яких замислений Саакашвілі, готуючись до телезвернення під час російсько-грузинської війни й не підозрюючи про чиюсь присутність, жував свою краватку.

А на вечері, на яку Путін запросила Юлія Тимошенко, він галантно пообіцяв говорити з дамою «про Чехова». Колись у п'єсі Антона Павловича Чехова «Дядя Ваня» пролунали знамениті слова: «У людині все має бути прекрасним: і обличчя, і одяг, і душа, і думки». Обличчя і одяг – то таке. А що стосується душі й думок Володимира Путіна, то в автора є великі сумніви щодо їх «прекрасності».

По-перше, жарти надто вже дешеві й хамські. «Краватки нині в ціні»... Якийсь торгаш, а не двічі экс-Президент, а нині прем'єр великої країни. І навіщо спотворювати просторічним словечком «продули» чудовий вірш «Пісня про віщого Олега», який вчать напам'ять як у російських, так і в українських школах? Це більше личить школяреві-двійкарю.

По-друге, це хамство демонструє нищу мстивість, притаманну натурі Володимира Путіна. Ющенку він ніяк не може простити своє приниження часів Майдану, два привітання Януковичу з президентством, які виставили його перед усім світом безвідповідальним базікалом. До того ж Ющенко міг додатково роздратувати Путіна,

переплутавши ім'я та по батькові його альтер-его Дмитра Анатолійовича Медведева (назвав «Анатолієм Дмитровичем»). До речі, у Росії гуляє такий жарт: Путін виконав свою передвибірну обіцянку 2001 року подвоїти ВВП. Він тепер подвоєний – один великий ВВП Путін і один маленький – Медведев.

А щодо Саакашвілі, тут відома формула «кому я винен, усім прощаю» діє у Путіна з точністю до навпаки. Росія вторглася на територію Грузії, окупувала Абхазію та Південну Осетію – а тепер лідер Росії не хоче простити за це лідера пограбованої Грузії.

Загалом черговий приклад хамської вербальної поведінки пана Путіна анітрохи не дивує. Після обіцянок «мочити в сортирі» терористів... Після «елегантної» відповіді на запитання, чому дружина прем'єра Путіна летить з ним на вертольоті в інспекційну поїздку на Кавказ – «Вона сама ув'язалася»... Після «ввічливого» заклику до членів Державної ради та Ради безпеки «Сюди потрібно дивитися! І слухати, що я кажу!» (листопад 2003 року).

«Якщо ви готові стати найрадикальнішим ісламістом і готові зробити собі обрізання, запрошую вас до Москви. У нас є такі спеціалісти... Я порекомендую зробити операцію так, щоб у вас уже нічого не виросло», – заявив Путін у листопаді 2002 року після саміту Росія-ЄС у відповідь на заяву одного з журналістів про те, що відсутність свободи в РФ.

«Ми спллі жуватимемо тут роками? Ми вже скільки говоримо на цю тему – з 99-го року? Майже нічого не відбувається, тільки одні розмови. Усе це шурують туди, не припиняючись, у величезних кількостях. І нічого не зроблено для того, щоб стимулювати переробку на території Росії», – сказав президент РФ в березні 2006 року на нараді з членами уряду.

«Якби у бабусі були певні статеві ознаки, вона була б дідусем. Політика не терпить умовного способу», – сказав Путін, відповідаючи на зустрічі в червні 2006 року з керівниками провідних інформаційних агентств країн «вісімки» на запитання про можливість санкцій проти Ірану.

Таких прикладів казарменого гумору Путіна можна навести ще не один десяток. Проте в даному разі випадок особливий. Екс-полковник КДБ вибрав його мішенню глав сусідніх суверенних держав. І тут справа навіть не в ставленні до конкретних Віктора Ющенка та Михайла Саакашвілі (у автора це ставлення вкрай неоднозначне). Об'єктом хамства стали держави та їхні народи.

P.S. Тому особливо прикро, що прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко догідливо хихотіла, слухаючи слова Путіна... Аби тільки штрафів за недобір газу не вимагав, як те передбачено в підписаних нею угодах.

Петро Осадчук

Танці на гробах

Зверніть увагу: ті, хто заперечує факт Голодомору в Україні, зазвичай виглядають досить вгодованими. Народна мудрість

Щороку навесні, у перші вихідні після Великодня ми сідаємо до машини та їдемо до рідного Очакова — вклонитися могилам, покласти традиційну пожертву та пом'янути маму, дідів та бабів у звичайний для українського півдня спосіб — випити-закусити, пригостити людей, зайти до сусідів-знайомих, пом'янути їх і так далі. Західняків часто шокує подібна практика, але у наших краях вона побутує з давніх давен (якщо вірити Геродоту). Цей день не є державним святом. Але на всіх дорогах, що проходять поблизу цвинтарів, стоять пости ДАІ та допомагають машинам і потокам пішоходів з віночками розминутися. Причому, це, мабуть, один з небагатьох днів, коли вони дійсно ДОПОмагають.

Примітно, що ввечері, коли люди вертаються додому, даїшників на дорогах вже нема. Хоч більшість водіїв, звісно, їде випивши — адже гріх не підняти чарку за упокій. Міліція це знає, але на дороги не виходить. Чому? — завжди питаємо ми в себе. Адже ставши на узбіччі наряд може за кілька годин виконати місячний план по хабарах.

Значить є щось сильніше за здирництво на дорогах, сильніше за гроші і владу. І ми знаємо що це. Це - Смерть. Перед її обличчям всі ми одразу стаємо рівними — незалежно від наявності мандатів чи погонів.

І саме тому щойно на обрії з'являється ця шановна пані з косою, навіть міліціонер стає людиною, хай би навіть на один день. Бо у кожного є рідні могилки і кожен розуміє, що його місце буде поруч.

Але. Роки два тому ми вимушені були піти з шоу Шустера, коли товста депутатка-комуністка взялася на всі заставки переконувати, що Голодомору насправді не було. Пішли, бо не мали іншого виходу.

А що було робити? Дати по морді? Жінці? Сперечатися? Доводити? Кому, комуністці чи Шустеру? Слова огрядної комуністки в одну мить усіх нас — і гостей, і ведучих, і навіть глядачів з іншого боку екрану — поставили в ситуацію поза межами людського.

І тут вірної поведінки просто не існує. Хіба що вимкнути телевізор або вийти зі студії — просто щоб залишитися людиною.

Однак згадане шоу здається просто-таки старою-доброю передачею «Добраніч діти» у порівнянні з торішньою інформаційною компанією з приводу відкриття у Києві меморіалу на честь Голодомору. Подібного паскудства нам ніколи ані чути, ані читати не доводилося — однак без сумніву іще доведеться, бо цього року пам'ятна дата припадає на президентську компанію.

Отож, тримайтеся! Зараз ми з вами знову почуємо про витрату мільйонів гривень на меморіал, тоді коли їх можна було роздати людям, а також про те, що у сучасній Україні є більш важливі справи, ніж Голодомор.

Однак перед тим, як політики і журналісти знову затанцюють на гробах та кістках наших предків, хочеться упередити вахханалію блюзнірства.

Згадайте: на Гробки до померлих предків поспішають усі — вчителі, міністри, бізнесмени, програмісти, члени різних партій, ліві та праві, інтелектуали та білявки. Бо перед Смертю усі однакові. Везуть з собою паски, крашанки, ковбаси, горілку, вино — хто що має.

Десять років тому, пам'ятаємо, меню було скромнішим - приходили зі шматком хліба та куснем сала, а іноді навіть без цього - посидять біля могилки та вертаються додому. Як би там не скаржилися на наш теперішній рівень життя, а тепер на цвинтарях, слава Богу, такого вже не зустрінеш.

Проте чи мали люди доскоху їжі, чи ні — а своїх мертвих поминали завжди.

А тут вмикаеш радіо і чуєш, що депутат від Партії регіонів говорить: «У селі поставили хрест жертвам Голодомору, а поруч свинарник розвалений стоїть, так на свинарник грошей не знайшлося, а на хрест — будь ласка!»

Слово честі, ми спершу подумали, що причулося. Ну не може людина такого сказати! Але ні. Не причулося, все на повному серйозі. І головне — поруч сидить журналіст, і не дасть йому по пиці, а підтакує.

І захотілося нам сказати: «Нешановний пане депутате! Мабуть, у ваших діда з бабою стоїть на могилі хрест? То чом би вам його не продати і не збудувати собі сарай чи то свинарник?»

В чому різниця? В тому, що хрест жертвам Голодомору — фактично нічий. Що під ним немає конкретних кісток чи то закріплених імен. А якщо нічий, виходить, що можна блюзнірствувати?

Люди добрі, що ж це діється? Нам же всім помирати рано чи пізно! Нашим дітям та онукам — теж, як це не сумно. І що, на місці нашого останнього спочинку стоятиме свинарник Партії регіонів?

Могили нашого прадіда в Бессарабії розорили більшовики, а кам'яну плиту використали — щоправда не на свинарник, а на пам'ятник героям революції серед центральної площі. Знайомий почерк.

Однак коли б у подібній риториці вправлялися виключно українофобські сили, це було б більш-менш зрозумілим. Але наш брат-українець теж частенько приєднується до цієї вахханалії. І що найстрашніше — не просто українець, а журналіст, «інтелектуал». Він пише чи то сам, чи то повторюючи за кимсь: «Ющенко голодоморить». Не будемо проводити наївні паралелі — наприклад, що зробили б з єврейським журналістом, якби він вжив словосполучення «Шарон голокостить», тут все зрозуміло.

Ющенко — не Шарон. Але хіба нелюбов до Ющенка дозволяє топтати пам'ять про мільйони загиблих? Ми теж незадоволені президентом, хоч і голосували за нього. Нам теж не подобається мистецьке рішення меморіалу, який споруджено на Дніпровських схилах.

Але ж треба розрізнити, де закінчуються претензії до Віктора Андрійовича, а починаються володіння Смертю, Пам'яті та Вічності.

Меморіал — це не монумент Туркменбаші, це пам'ятник мільйонам людей, яких комуністи скинули у спільні ями, багатьох ще живими, і зарівняли, щоб знищити навіть слід. У них не залишилося нащадків.

Немає кому завести їм пасочку з крашанкою та випити за упокій на могилці, бо й могилок теж нема. То у якої паскуди повернувся язик кепкувати з цього приводу?

Люди, зупиніться, якщо ви люди! Міліціонери можуть на один день стати людьми, а журналісти — ні?

Колись римляни розважалися, вбиваючи першохристиян — кували, цькували звірами, морили голодом. Тих, хто загинув за віру Христову, тепер називають великомучениками та святими.

Мільйони наших предків було закатовано у найстрашніший спосіб — голодом. Чи це було за віру, чи за щось інше — нам належить іще розібратися. І якщо вже не святість — то принаймні повага, хіба не заслуговують на неї ці мученики?

Розуміємо, що в Україні живе чимало людей, для яких загиблі у 33-му не були предками ані за кров'ю ані за культурою. Людей, чийми предками були кати, убивці, охоронці, диригенти та виконавці Голодомору. Або — ті, що приїхали на Полтавщину, Слобожанщину, Подніпров'я та оселилися у спустошених селах, у порожніх вибілених хатах попід квітучими вишнями.

Звісно, онуки не можуть відповідати за злочини дідів. Звісно, тепер вони є громадянами України з усіма правами, зокрема й правом голосу. Звісно, їм тяжко визначитися у цій складній ситуації.

Але давайте згадаємо, що предки сучасних американців теж платили по долару за індіанський скальп та дарували тубільцям ковдри, заражені віслюю, і це не є секретом. Однак нащадки змогли подолати в собі комплекс убивці — не прокинають жертвою неврожаю та природних катаклізмів, а також не зауважують «задля справедливості», що від віспи гинули також ковбої та представники інших національностей. Ні.

Цивілізовані нащадки давніх убивць віддають належне народам, які населяли Америку і навіть відзначають спеціальне свято — День подяки, коли їдять національні страви підкорених та знищених племен та дякують їм за те, що навчили колись білих окупантів жити й виживати на новому континенті.

Може, це видасться наївним, але іншого варіанту не існує. Що зробиш — не розробиш. Час не повернеш і помста неможлива. А отже для тих, хто не відчуває свого зв'язку з Україною, але живе у ній, День пам'яті жертв Голодомору має стати Днем подяки.

Не ваша воля була вбивати. Та якщо не маєте причин вибачитися - хоч подякуйте загиблим. За

метрові чорноземи, що вони вам за собою лишили, за вишні-черешні, за криниці, млини та олійні. Випийте чарочку за світлу пам'ять невинно-убитих, пом'яніть їх пиріжком чи свічкою, як робили на цій землі споконвіку.

Ми у своєму житті голодували кілька разів — на щастя виключно з медичною метою. Проте трошки уявляємо, як воно, без їжі. Тому пропонуємо усім, хто збирається писати про Голодомор, спробувати не їсти хоч би добу. За цей час в голові просвітлиться, і ви просто-таки не впізнаєте своїх думок.

Ну а тим, хто все-таки наважиться блюзнірствувати щодо пам'яті про мільйони українців, які прийняли найстрашнішою смертю з усіх можливих — тим скажемо: «Ми, Брати Капранови, від щирого серця бажаємо, щоб усі ваші рідні загинули від голоду, щоб ви бачили все це і не могли нічого зробити. А після цього вже — кепкуйте та насміхайтесь на всі заставки.

Тоді вже буде можна.»

Брати Капранови
pravda.com.ua

ТРИ ВЕРШНИКИ АПОКАЛІПСИСУ,

або Три джерела - три складові злочинів комуністичного режиму
Слухаємо ж ми, гей!

(Продовження. Поч. в №№ 42, 43, 44, 45.)

Нічого подібного до **умисного самознищення німецького кадрового потенціалу** Гтлерові, якого всі клянуть, не могло б наснитися і в кошмарному сні. Хоча тогочасна дійсність справді була кошмарною саме через світову загрозу комунізму як планетарної хвороби всезнищення. Зі слабким копіюванням нацизму. Це ж стосується і способу ведення бойових дій. Навіть червоні командири полкового і дивізійного рівнів гнали на вірну загибель ввірені їм частини. Адже **знищенні частини розформували, а командирів скеровували у тил для формування нових контингентів "гарматного м'яса"**. Так командири й рятувалися, гублячи солдатське "м'ясо". Яке в ліпшому разі їло американські галети. Що вже говорить про таких маршалів як "Георгій-кровавий". Не дивно, що саме Г. Жуков командував й армійськими маневрами під Тоцьком у 1954 році із бойовим застосуванням атомної зброї, коли через зону "свіжого" радіаційного пекла прогнали техніку і військові частини. Де більшість становили, знову ж, "хохли", на яких найкраще перевірити реакцію "гарматного м'яса" вже у перспективі третьої світової війни. Більшість тих атомних "кроликів" небавом вимерла "по природним причинам". Списали. Забудьте! Це якби "біснуетий фюрер" випробував на своїх військах отруйні гази, світ зайшовся б від обурення і проклять. Чи, може, є згромадження "Ветерани Тоцька"? Скільки таких ще є?

Воля заперечення І неволя ствердження

Заперечення історії, зокрема відповідальності Росії за злочини проти людяності в системі комуністичних злодійств, з одного боку, є виявом національно-державної аморальності лідерів спадкоємців "Імперії зла", її цивілізаційної антисистемності, де всі загальнолюдські цінності перекинуті й актуальні щодо всіх, тільки не Росії, а з іншого боку - становить усіляко підживлюване з Москви шовіністично-великодержавне підґрунтя для імперського реваншизму та "особеного пути Росии". Україну цим кривавим шляхом проволочили від Батурина до Крут, від Москви до Сталінграду, від Києва до Берліна, від Норильська до Магадану, від Якутська до Джеб-казгану, від Тоцька до Афганістану, так що мало що й залишилося.

Усі викриття й претензії до Росії негайно кваліфікуються її служилими як "недружественные" та "русофобией", з одночасним звинуваченням у "враждебных намерениях". Традицію "вражеского окружения" усталено москowitzами ще за часів Івана Грозного, і відтоді вона тільки "крепчала". "Если враг не сдается, его уничтожат". Благо - аж стільки ворогів виправдовують "историческое призвание России".

З боку Росії не допускається сама думка про її злочини проти України та її народу, а також - про історичну відповідальність у плані морального каяття та морального відшкодування. Навіть щодо польських жертв Катинської трагедії (знищення польських військовополонених та цивільних діячів органами НКВД навесні 1940 року) Москва попередньо погодилася на відшкодування. Однак швидко зреклася.

Щодо України каяття і відшкодування для Росії "смерти подобно". Одразу ж впаде вся імперська облуда "братерства народів та їх історичної спільності", гейби єдності Святої Русі (Київської княжої держави) та Росії (початково Ростово-Суздальщини, потім Московщини, яка "прозрастала" загарбанням чужих теренів, що оголошувалися "искони русскими"), цілком фальшива під'язка угрофінської Москви, як новоствореного у ХІІІ столітті осередку північно-західного улуса Золотої орди, до цивілізаційних скарбів та етносу південних слов'ян у княжій Русі зі столичним Києвом, відначальної спорідненості й гомогенності їхнього історичного, етнічного, мовного, звичаєвого та ментально-духовного простору в цілому.

Зникне вся грандіозна химера Третього Риму (Москви), який заслонив Другий Єрусалим (Київ), будучи чистої води **ДРУГИМ САРАЄМ** (ставкою Золотої орди на Волзі). І все за століття вкрадене, загарбане, привласнене, перебрікане нараз стане явним, а "русский царь-государь" - безнадійним історичним голяком. Моральна катастрофа. Самозванство безрідності. Украдена первородність. Найбільший геополітичний фантом під чужим іменем Русь. Духовне провалля. Хоча наразі з газом та нафтою. Закономірна, неуніка, фатальна трансформація "ракової пухлини" Московщини в червону "Імперію зла" з тотальними злочинами комуністичного режиму. Покараних виключно у частині їх... коричневого наслідування!

Негатив внутрішньої сутності Московщини, гранично ускладнився після "октябрьського перевороту", який врешті знищив і стару, заскоружло-патріархальну, й позірно православну Росію, а згодом - розвинувся у суще потойбіччя злочинів комунізму. Російські шовіністи винуватять у всьому триклятих іногородців, "жидо-масонів" та "прочих". Але ж, "господа хорошие", чого вартує ваша "великая Россия", якщо її змогла обвалити купка "ж-м", нехай і з допомогою штиків німецьких військовополонених, мобілізованих за згодою кайзера в інтересах большевицького перевороту?! І на гроші цих, як їх там? І все впадо, і "великий народ-богоносець" не повстав, не задушив червоного сатану в зародку, не повернув на трон царя-батюшку і допустив розгром російського самодержавства, а потім - десятиріччями брав найактивнішу участь у кривавій вакханалії інтернаціонального комуністичного режиму під орудою "великого Сталіна", який, між іншим, з кавказьким акцентом казав: "Ми - русские" і виголошував тост "За великий русский народ". То коли ви зі Сталіним і коли проти нього? Голодомор, Трудомор, Молохомор є фундаментальними чинниками - три джерела, три складові частини - вашого "богомизбранничества"? Свят, свят, свят!

Сказати імперському паханові, хто він і що він насправді, означає одразу дістати "дубиной по башке" чи іншу однотипну реакцію. Викликати шал "негодований" і дев'ятих вал зустрічних звинувачень. Істерію "татарських людей" та скрегіт зубовий "п'ятих колон", з переходом в активне вгризання у супротивника, шматування, топтання і т. ін.

Правда очі коле, і чим вона гостріша, тим небезпечніша для правдолюбів. Тим не менше, історичну правду годиться звільнити від будь-якої олжі, в першу чергу імперської (як і рабсько-"вražої"), осмислити, укласти в чіткі часові, кадрово-політичні, кількісні і якісні, причинно-наслідкові, юридично-правові, цивілізаційно-світоглядні позиції універсальної **Періодичної системи злочинів ССРСР проти людяності.**

Антитеза. ССРСР, комунізм, злочини - різні речі? Не нами сказано: "Мы говорим Ленин, подразумеваем партия". Продовжимо логічний ряд. Ми кажемо - Ленін, розуміємо - Сталін. Кажемо - комунізм, розуміємо - злочини проти людяності. Кажемо - Путін - "это Сталин сегодня". Розуміємо, що "время его еще не настало". І зворотне. Кажемо - Медведев, розуміємо - Путін. Кажемо - Путін, розуміємо - Сталін. Кажемо - Сталін, розуміємо - Пётр Великий у проекції - Іван Грозний, а той - Андрій Боголюбский. Як знаємо, пам'ятник "тысячелетия России" (!) у ХІХ столітті встановили чомусь не у Києві "откуда есть пошла Русская земля", а у Новгороді, дитомою свого часу душогами Івана Грозного. Чому не в Києві? Бо "Матір міст руських" у 1169 році сплюндрував той же Андрій Боголюбский.

"Это" і "это"

Зазираючи углиб історії, розуміємо перспективу. Чи дарма В. Путін, будучи на Заході з високим візитом, де його зустрічали по команді - "Прогнись!", заявив, що Україна - **"это не государство"**? І ми цілком погоджуємося. Якби "это" було державою, та ще й незалежною, **воно неодмінно на державному рівні сформулювало і через ООН, членом-зас-**

новником якої є Україна, висловило б претензії до спадкоємниці ССРСР і зажадало б від РФ відшкодувати за існуючими міжнародними розцінками за кожну потерпілу українську голову та рік мучеництва на каторжній праці, помножені на стільки-то мільйонів убієних та каторжників у валютному відшкодуванні. Можна нафтою і газом, бо це і є еквівалент мучеництва українства в усіх опосередкованих виразах - історичному, політичному, побутовому, трудовому і т. ін.

Інша річ, що і ми не вважаємо Росію державою, а - **клонем "Імперії зла" в стані агресивної неповноцінності в період напіврозпаду "былого величия"**. Від чого сверблячка реваншизму ще нестерпніша. А тут ще підстрибує ця "воша" Грузія! Рипається Хохляндія!

Анти-антитеза. Чи, зважаючи на буйний стан пацієнта, сусідам годиться псувати стосунки з Росією? Не можна "дразнить" Росію, накликаючи звіра на себе? Вона ж сама настільки зіпсувала стосунки з Україною, що власне це і потребує кваліфікації злочинів проти людяності, з її боку морального каяття та належного матеріального відшкодування. "От дохлого осла уши"? Імперський хижак ще не здох, його "упрямство" - відоме, та невже його безславний кінець - нездійснима мрія людства? Яке бажає нормально пожити.

Але ж хіба згуртоване міжнародне єврейство, зокрема держава Ізраїль (бо така держава!), яка виникла за рішенням ООН акурат через три роки після розгрому нацистської Німеччини, не сформулювали свої претензії за геноцид євреїв і не отримали колосальних відшкодувань? Від демократичної Німеччини, яка не є спадкоємцем Третього райху, але взяла на себе моральну та матеріальну відповідальність за його гріхи перед людством. Навіть українським остарбайтерам якісь гроші перепали. Росія ж проголосила себе єдиною спадкоємницею ССРСР, але - "никаких претензій". "Хош па морде!"

Так, євреї діють через потужні міжнародні структури й від імені переможців у Другій світовій війні. Хоча ні Першого ні Другого Єврейського фронту чомусь не було. Але ж до переможців наче б належить й Україна. Хіба за винятком не тільки підтримки (не треба лобювання), а й давнього й впертого замовчування комуністичних злочинів проти неї. Як в ССРСР творилися за колосальної підтримки з боку найперше США, котрі, в свою чергу, жирували на трагедії уярмлених та нищених народів "страны советов". Забулося, панове?! Нагадаємо!

Інша річ, що менше "это" не спромоглося сформулювати й виголосити свої претензії до великого "Этого", боячись побити горшки. А ви бійтеся не потрошених черепків, а виходьте з реалії історичної трагедії України, її втрат у живій силі і власності, напрацьованого каторжною працею на теренах "неаб'ягтої" та інтересів українського народу у прийдешньому.

Страшно? Як полічити і визначити? Як сказати? Не наклавши у штани від страху? "Не до жира, быть бы живу"? Є чудовий вихід. **Оптом продати свій страх, свою нікчемність, свою бездержавність талановитим і підприємливим у всіх випадках життя євреям, і за певний процент вони облаштують у роздріб усі наші інтереси бездержавної нації!** Хіба за це не варто добре заплатити? То і нам від нашої історичної недолі щось перепадє. І РФ розвалиться. Не побоялись же євреї, що повоєнні німці оголосять їх дойчежерами, яких змушують платити за чужими боргами?! То й на московитів знайдуть управу! Хіба би ті перекупили у них права... на історичні відшкодування Україні і долучили їх до Золотоординського ярлика "собирания русских земель" на постсовецькому просторі. Чи це вже було?!

Мудрі євреї зажадають від нас за державницькі послуги передоплати? А чим розрахуватися, коли світова криза? Економіку обвалили. Сільське господарство - ледве дихає. **Але ж землі в Україні ще трохи є!** Ось коли її віддадуть, "это" взагалі зникне. Невже подаруємо "Это" аж таку радість?!

Філософія визволення*

Чого-чого ніхто не зробить за нас і для нас зі сторони і за жодні кошти, це - не укладе **Періодичну систему злочинів (ПСЗ) проти українського народу.** На те й Періодична, що там відображено всі історичні та політичні періоди в послідовності порядкових величин окремих фізичних елементів у значенні їхньої сутності та заподіяної шкоди для України, її народу, теренів, державності тощо.

Безумовно, Росія-Ру належить до трансуранових елементів світової геополітики. І це - зовсім не образ. Відомо 15 трансуранових елементів, і дивним чином стільки ж налічувалося союзних республік ССРСР. У земних умовах надрадіоактивні елементи (аналогі зовнішньої агресії) можуть бути синтезовані в ядерних реакторах, за винятком частки Np і Pu, що також пояснимо з точки зору об'єктивності світобудови та відповідності її якісних структурних станів інертної, живої та соціальної природи. У даному разі Np і Pu - синоніми політичної Московщини (M) та Росії (Ru). (Np зовсім не аббревіатура NapoleoN, себто ім'я французького імператора, який хотів знищити Ru, а Pu - не PutiN, нинішній самодержець "всея", котрий заповзвся відновити планетарну велич Ru, як вважає дехто із західних політмистиків.) Як казав відомий російський мислитель Козьма Прутков: "Нельзя объять необъятное".

Аналогія ж із ядерним синтезом вказує на те, що в політичному відношенні ядерним реактором, в якому штучно утворена високорадіаційна "Імперія зла", був так званий світовий комуністичний рух, себто плазмовидна міжнародна субстанція надвисокої руйнівної енергетики, яка загрожує знищити саму Землю як центр Акту Творіння.

Як відомо, трансуранові елементи вкрай нестійкі. Період напіврозпаду "Імперії зла" становив сімдесят із лишком років. Процес не завершено, оскільки має відбутися подальша інволюція Ru до розміру M. Нагадаємо, що від першого царя до останнього M зросло рівно у 10 тисяч разів, від 20 тисяч кв. км до 20 мільйонів кв. км. З такою швидкістю розбухають або зірки-надгіганти перед вибухом, або - ...читай далі! Головне, аби геополітичний колапс не покінчив із землею цивілізацією. Не забудьмо, що інший російський мистик Пьотр Чаадаєв**, замолоду наділений яснобаченням, вважав, що Росія створена для того, **аби явити світові щось страшне.** Може, це має бути кінець світу?! За викриття "родины" сам імператор оголосив Чаадаєва божевільним. І так воно є. Геніями чи божевільними, царями чи імператорами, генсеками чи президентами в M-Ru призначаються "сверху". Ось тільки хто призначив для всієї Росії бути божевільним, періодичне буйство якого загрожує всьому світові?

Чи, бува, ми не самі з глуду з'їхали? Але ж у березні 2009 року ніхто інший як кремлівський клон В. Путіна - Д. Медведев (трансурановий аналог Np - Ru на політичному рівні) заповів "качественное перевооружение" збройних сил РФ, у першу чергу - ядерних. Причина - загроза міжнародного тероризму, світова нестабільність, зокрема навала наркоти, просування НАТО до кордонів Росії, чи пак - зони її традиційних інтересів. Дивно, що до них забули зачислити "искони русскую" Аляску. Західні аналітики одразу вловили риторику холодної війни. Звісно, чудово було б "шарахнуть" А-та Н-бомбочками по міжнародних терористах та наркоті (а це - зона Афганістану, Пакистану, Кашміру, Ірану, Іраку і т. ін.), а заодно "стереть с лица земли зарвавшихся заокеанских

* Непосвяченим у новітню політологічну езотерію з алгоритмами прогностичного моделювання соціальних макросистем, як і надто слабкодушним, даний розділ читати не рекомендовано. Собі ж на шкоду.

** До речі, прізвище Чаадаєв (Чадаєв, Чегодаєв) походить від назви тюркського племінного союзу, названого по імені другого сина Чінгізхана, що монгольською мовою означає "білий", "білесий", "світлий".

поджигателей войны". Плани не Наполеонівські - Кутузовські!

Або! Або у разі M-Ru йдеться про аналогію не з фізичним, а з біотичним, світом живої природи. Неконтрольовано здатна розростатися лише злоякісна пухлина, загрожуючи загибеллю усьому організмові. Метастази - скрізь. Курили, так звана Калінінградська область, Придністров'я, наш-наш Крим, Абхазія, Південна Осетія. Імперська ракова пухлина ніби пульсує. Провокує. Балансує на межі війни. Також фатум. Або земний організм зуміє подолати загізнілу в часі російську політонкологію (всі інші імперії вже розпалися), або - читай вище про Чаадаєва.

У тій ПСЗ елементам групи M-Ru належатиме трансуранове місце. І не тільки їй. Приміром, десь у середині таблиці значиться елемент F. А що ж завинила Україні славна Франція?! По-перше те, що Нарполеон не покінчив із раковою пухлиною Ru ще у 1812 році, що могло кардинально оздоровити всю планету. А так - одні рецидивы. А ще F, яка перебувала в "сердечном согласии" (Антанта) з Ru, надаючи їй колосальні позики і провокуючи до Великої війни (1914 - 1918), далі - диктуючи повоєнні умови, не просто була категорично проти надання незалежності U-a (UkRaiNa), а й скерувала в її західну частину озброєну і вишколену у F найману армію генерала Ю. Галлера наче б для боротьби з вторгненням російських червоних, а насправді, щоб задумати за участю P (PolaNd) ЗУНР, проковтнувши її терени і людність. Закладаючи водночас ще більшу міну вповільненої дії в світову геополітику, внаслідок чого й вибухнула Друга світова війна, яка коштувала державності і Польщі і Франції. А бач, у 1945 році і Франція, і Польща - вже значилися у переможцях. Совецько-англо-американські фокуси закулісного перекроювання світу та з міжнародним судовим шоу (не плутати з Шоа) у Нюрнберзі. Аж за тим усіх лихий попутлав. Забулося?

То ми нагадаємо, як хвалений демократичний світ, зокрема й F, нічого "не знав" і не бажав знати про Голодомор та інші злочини комунізму, будучи стурбованим налагодженням європейської "колективної безпеки". А що принагідно "старий союзник" M-Ru зжерє кілька десятків народів, та у нього ж знаменитий апетит! І поки звір Нового апокаліпсису гризе тих же українців, у нього нема потреби вгризатися в Західну Європу. Як казав Черчилль про Сталіна: *"Він, звичайно, сучий син, але він наш сучий син"*. Талановитий у всіх відношеннях аристократичний придурок плугав сучого сина з червоним алігатором, вигодованим не в останню чергу й USA та GB, в благий надії, що той з'їсть їх останніми. Або ще раніше вдавиться іншими народами СССР. Що й сталося.

І саме таку ж перекинуту логіку **колективної небезпеки** демонструють 2009 року керівники F та D (DeutschlaNd). Кого боги бажають покарати, тому вони пропонують дешевий RU-енерго-сир! F-прем'єр домовився до того, що про вступ України та Грузії в НАТО не може бути й мови, оскільки **ці країни входять до зони "традиційних інтересів (апетитів! - Авт.) Росії"**, і з даного питання треба радитися з Москвою, питаючи її згоди.

У той спосіб саме F та D, головні європейські гравці НАТО, поцадівши від Ru-газу, **свідомо каналізують агресію Ru в бік Ua та G, обіцяючи позицію невтручання**. А чи не запхали б ви, панове, з метою ідеального євроатлантичного партнерства Ейфелеву вежу в широкі штани німецької D-канцлерки, а Бранденбургські ворота - в одне місце F-прем'єрові?! А це ж просто віртуальний політ-секс, порівняно з Голодомором, Трудомором, Молохомором та всім тим, що пережили народи "Імперії зла". Інтересами ж Ru досі опікується вісь Берлін - Париж (не плутати з віссю Берлін - Рим). Чи вже йдеться про трикутник Москва - Берлін - Париж (не плутати з трикутником Берлін - Рим - Токіо)? Наразі параметри тих інтересів позначені лініями енергоносіїв.

Якщо ж хтось гадає, що енергетичний мир для Заходу ціною газової війни проти U-a та інших постсовєцьких "окраїн" вертуть ритуальні вогні російського "Газпрому" (не плутати з мінообороною РФ) на вершинах згаданих символів Парижа та Берліна, то ми лише повторимо, що історія нічому не навчає.

Не добачаєте стратегію? F повертається у НАТО як повноцінний член і каже - "от ворот поворот" U-a, G та ще низці країн. Ru задекларувала "качественное перевооружение". "Об'єднана Європа", аби чого не сталося, пропонує Ru "нічийні" U-a, G і т. ін. Імперський алігатор давно зголоднів. Час годувати! На отриманні за енергоносії кошти Ru переозброїться. Своїх західних годувальників вона зжерє в останню чергу. Разом із вежею та тріумфальною брамою. Який тріумф, туди й вежа!

Але й у нас є низка запитань до лідерів віссі Берлін-Париж. Коли створювали НАТО, чи узгоджували цю подію із Москвою? Коли приймали в НАТО країни Прибалтики? Країни Балкан? Ту ж Польщу? Чи

* З тюркської "кутуз" - "несамовитий", "божевільний". Як кажуть росіяни: "говорящие фамилии". Як і те, що "Медвед-єв іде шляхом Пути-на".

радився Париж із Москвою про своє повернення в НАТО? Ні? Виняток роблять для U-a, G та інших, призначених для "кормлення природного хищника"? Якого годиться зберегти в інтересах дикої геополітичної природи? Вірним "пути-ным" ідуть на Заході!

Таким чином, елемент F у ПСЗ має всі шанси переміститися поближче до блоку M-Ru, а U-a, G та інша "дрібнота" взагалі зникнути. Як "историческое недоразумение". Що саму Ru "умом не понять", також відомо. Тому зі створенням ПСЗ слід усяляко поспішати. Не стане держави U-a, то хоч ПЗС залишиться. Та її головні геополітичні творці.

А знаєте, хто опосередковано нас подвиг до задуму ПЗС? Микола Єфремов (1904 - 1962). Не чули? Ну як же, як же! Послідовник геніального В. Вернадського. Родом із Кубані. Як геохімік, будучи репресований у 1930-х роках, досліджував мінерали Приазов'я, Уралу та Кольського півострова. Багатствами яких РФ і "произростає". Після війни на еміграції в США, де обраний в низку академічних інституцій. Одна з його чільних праць має назву: *"Нова форма періодичної системи хімічних елементів як відображення еволюції матерії"*.

На відміну від Д. Менделєєва, який у своїй знаменитій таблиці випишував ряди елементів згори до низу, Єфремов зробив навпаки і вніс інші принципові відмінності, які дозволяють передбачити, які саме елементи і в яких саме напрямках можуть утворювати сполуки, себто давати якісні видозміни природної речовини. Адже в тих "діагональних закономірностях" (а не тільки вертикальних, як у Менделєєва) **ключ розуміння еволюції матерії**. Втім, якщо той ключ знайшов українець, він щастя не матиме, а винахід замовчуватимуть. Тому ви про Миколу Єфремова й не чули, бо надто мало знаєте і про самих себе.

Ми ж про інші "діагональні закономірності" - про розуміння залежностей еволюції матерії в її геополітичній динаміці. На "первісні" елементи та вражаючі сполуки, здавалося б, наче б не сумісних політичних композицій ми вказали. Залишається додати, що ніде так очевидно не фіксується глобальна дуальність світу - битва добра і зла - як у ПСЗ. Коментарі - за філософами.

Справи в головах і справні голови

З іншого боку, на відміну від M-Ru, R-U-a (Русь-Україна) не лише існує тисячоліття, а й сягає витокими - "звідки є і пішла" - Трійльської та прототрійльської цивілізації. На тлі якої, наголосимо, M-Ru - таки геополітичний CR (caNceR*), себто глобальна історична аномалія, яка в цивілізаційному відношенні спотворила світовий розвиток у другій половині II тисячоліття н.е. в нарастаючій прогресії. Аж до напіврозпаду в 1991 році.

Інша річ, що історичний процес як дійсність не знає моральних категорій, оцінок та докорів сумління, і питання хіба в тому, чи геополітична еволюція спроможна надолужити втрачене позитивне, себто **витіснити фундаментальну патологію антисистеми і відродити загалом здорову цивілізаційну тканину?** Феноменологія в тому, що на системному рівні для CR чим гірше, тим краще (аномалія розвитку в бік патології є умовою існування), тоді як цивілізаційно здорова тканина, за всієї умовності визначення, винятково вразлива як на власні хвороби росту, так і на агресію з боку CR.

Якщо хтось гадає, що CR M-Ru розвинувся в історичному тілі князів R-U-a, себто, що фатальна патологія москвства має давньокілівське коріння, у того картина минулого не лише затьмарена, а й сплоторена з точністю до навпаки. Поки метастази CR руйнують окремі органи, онко-інтоксикація отруює свідомість і в той спосіб паралізує захисні сили організму. M-Ru, наголосимо, це - **геополітичний клон Золотої орди, нашарований на уgroфінську біотичну матрицю з суто московською транскрипцією духовно-служилого візантійства, кристалізованого у самодержавному цезаропапізмі**. Дуже складний діагноз. Лікування нема.

Двоголовий візантійський орел - звичний, але історично цілком притягнутий за вуха й наскрізь облудний символ. Придатний як знак двоєдності M - Ru, але в цьому позірному візантійстві обрядового православ'я та християнської атрибутики ("Чудо Георгія о Зміє" і т. ін.) власне нема визначального - **золотоординського духовного ядра**. Нинішні "говорящие головы" сіамських близнюків російської великодержавності Путіна - Медведєва ростуть з усе тієї ж ординської шії. А ще була й Волзька Хозарія.

Та ми не завершили думку. Чи можлива інволюція CR Ru до висхідного "царства-государства" M і, навпаки, повернення на обшири і круги своя історичної "Святої Русі", антитезою та запереченням якої й стала M-Ru?! Інакше кажучи, **чи одночасно можливий діаметрально протилежний розвиток: розпад Ru до розміру відзначального монгольського улуса M і, навпаки, синтез східного слов'янства до позитивних цивілізаційних значень "Святої Русі"?** Занепад "Третього Риму" й новонавернення

* Латинною - рак.

"Другого Єрусалиму? Чи може бути надолужено обрив історичної тяглості півтисячолітньої тривалості, починаючи від 1482 року, коли кримське військо в інтересах M знищило-сплюндрувало Київ, який знову набував значення духовної столиці східного слов'янства, і в подальшому подібне не раз повторювалося в тій чи іншій формі? До 1700 року M платила данину Кримському ханству, аж у 1783 році його ж і зжерла. Звісно, коли загалом уgroфінська M із визначальним духовним та етнічним ядром золотоординства віщає про панславізм, то це ж і є класична тактика "собирання земель" під гаслами задурення простакуватих. У ментальному відношенні азійський Схід незрівняно хитріший, підступніший, далекосяжніший за європейський Захід. Чи світова геополітика здатна повернути втрачену рівновагу? Коли годинник історії завершує великий цикл. Чому диявол втручається в його ходу? Хто відповість? Хоча сфінкс історії наче б усе відає наперед.

Ну ми й розмірялися! Наші фантазії треба згортати, аби не смішити. Ані "господ" імперських, ані холувів татарських. Се ж абсолютно неможливо домогтися, по-перше, визнання з боку Ru злочинів проти людяності, зокрема щодо України, по-друге, публічного каяття (гордий монгол - нащадок золотоординських баскаків нізашчо не визнає вини), по-третє, матеріальних відшкодувань на користь жертв (цього не допустити квазіхристиянська ментальність московського пошибу).

Є речі принципово неможливі! І тим не менше. **Господній млин меле поволі, але надійно**. На це й уповаємо. Але не тільки. Хто навіть у 1980-х роках із наймудріших й найдалекоглядніших політиків передбачив неочікувано швидкий і безкровний розвал СССР? Подібні віщування були, але їх виголюшували поодинокі ідейні маргінали, яких вважали добре "чокнутими". Не словна розуму. І тим не менше, світова "Імперія зла" в одночасся обвалилася. Таке враження, що Господу набридло і - червоний гриб-порхавка розсіпався. Прогнивши ізсередини. Ніщо не допомогло. Ані "непобедимая и легендарная", ні енергоносії, ні "всепобеждающее учение", ні хвалений патріотизм совєцьких "людюф".

Не будемо тишити себе швидким повтором подальшого розпаду пост-"Імперії зла". Знову ж, природа живе за своїми законами циклічності, послідовності, кількісних і якісних видозмін, обернутості значень, які - і вищі за нас, і не все збагненні нами, і непідвладні нам у певних значеннях та величинах, хоча б тому, що ми самі є частиною природи. Чи - Акту Творіння. Будучи сотворіннями. Залишимо і цю тему для філософів.

Візерунки життя

Ми ж вкажемо на можливість неймовірного на класичному історичному прикладі, про який мало хто знає. І на прикладі літературно-драматургічному. У грудні 1892 року у Відні зустрілися Іван Франко з Теодором Герцелем, одним із духовних вождів сіонізму та "дідусем" держави Ізраїль. Зайшла мова про відбудову єврейської держави, в чому Франко додавав *"наче б то рідну сестру нашої української ідеї відродження української держави. Але чи одна і друга сьогодні здійснима?"*

Відбувся наступний діалог. - *Чому би ні*, - відповів Герцель. - *На цьому світі все може статися, що вищється в людській голіві.*

- *У розумній голіві - додав Франко.*

- *Так, у розумній голіві, бо тільки про таку можна говорити людям, які хочуть вважатися розсудливими. (...) У розумній чи розсудливій голіві народжена навіть найблагородніша ідея буде здійснима, якщо тільки зможе збудити запал у найширших масах народу і висуне з лона захисників таких, що будуть готові на мучеництво (...). Мойсеї не народжуються кожен день (...). А втім, час може все прискорити"*. Чи так не сталося?

Інший сюжет - літературний і озвучений російськомовним драматургом, який змоделивав цілком ймовірну ситуацію. Перед Першою світовою війною в німецькому пивному барі, за гальбою доброго баварського, випадково зустрілися знаний вождь російських більшовиків Ульянов - Ленін, який ще не став німецьким агентом, і молодий та дуже запальний австріяк на прізвище Гтлер (воно ще нікому нічого не казало), що був німецьким націоналістом і використовував пивні зали для палких промов. Почуте зацікавило Леніна, і він поближче познайомився з радикальним молодим чоловіком.

Чи мала ця зустріч гіпотетичні наслідки, навіть якщо вона реально не відбулася? Як знаємо, царська Росія впала на весні 1917 року. До кінця 1918 перестали існувати Австро-Угорська, Німецька та Оттоманська імперії. Яксь же мудрі голови задумали й здійснили Велику війну 1914 - 1918 років, в якій загинуло понад 10 млн осіб і яка обвалила всі імперії, вивішивши у світові лідери США. Месії-одержимі здатні бути духовними натхненниками, але в кожній справі слід пошукати переважно прихований мішок із грішми. У випадку зі зрадою Христа вистачило тридцять срібників, у випадку з великими війнами чи революціями - великі гроші. Щось збиралося у вигляді податків, але це ясно не той великий капітал, який править світом. Такі суми акумулюються тільки у фінансово-банківській сфері, яку творить каста обраних.

Боже сохрани, вони не роблять нічого поганого! Вони тільки дають під процент гроші. А щоб сильним світу цього позичальникам повернути кошти із процентами, кращий спосіб відмити кредит у великій - чим більше, тим краще! - крові під час бойових дій. А

потім пограбувати поверженого ворога й області його контрибуціями. Що було і є. Історію робили повні кишени, а вже потім її вигадували замовні голови. Можна сорок років блукати пустелею (скільки-то десятиліть Ленін маявся в еміграції?), та якщо не знайдеш фінансиста, всі проекти перетворення світу - писані на піску. Чомусь про це Герцель не сказав Франкові, а в того грошей часто не було і на звичний хліб. Який стає незвичним, коли його нема.

То хто ж головний відсутній у сюжеті Ленін - Гтлер? Банкіри, які, поруч із кайзерівськими грошодавцями, профінансували большевицьку революцію. Мало хто знає, що кошти боснійським терористам для замаху на австрійського престолонаслідника Франца Фердинанта 28 червня 1914 року, що послужило приводом для початку Великої війни, надали так звані російські большевики. Але хто їх профінансував на той час? Про це всі сором'язливо мовчать. Хто профінансував лисого "Мойсея руской революції"?!

Саме Ленін на угоду Німеччини, в армії якої задихався від французького газу рядовий Гтлер, уклав у Бересті "позорний" сепаратний мир (під яким підписалися й представники УНР, яка була дипломатично визнана в той спосіб і большевиками), і він же, Ленін, "без зазрения совести", плюнув на кайзера, коли той програв війну. Однак таємні контакти з Німеччиною, що переживала страшну повоєнну розруку, існували. І саме Веймарська республіка (назва Німеччини після війни) у квітні 1922 року вивела з суцільної міжнародної ізоляції червону Росію, уклавши з нею Рапальський договір. Задумати Росію економічною блокадою не вдалося. Інша річ, чому США визнали СССР тільки в 1934 році, коли було успішно здійснено Голодомор, а канцлером Німеччини став Адольф Гтлер. У великій політиці таких випадковостей не буває.

Той Гтлер, який всьому навчився у російських червоних, отримував від них поставки стратегічних матеріалів (які в свою чергу США - не плутати з ленд-лізом! - у 1930-х роках щедро надавали СССР), розділив з ними зони впливу (пакт Молотова-Ріббентропа та договір про дружбу і кордони серпня - вересня 1939 року), і врешті, випередив "партайгеноссе" Сталіна, який збирався вдарити на Захід, напавши на СССР 22 червня 1941 року. Гтлер, який захоплювався тотальністю й безжалістю большевиків і який врешті визначив себе, як "революціонера проти революціонерів". З перемогою якого з революціями буде назавше покінчено, як і з таємно інспірованим плутократічним злом, що породжує війну. Не судилося! Та чи не Ленін свого часу сказав ще невідомому Гтлерові рідною йому, Ленінові, німецькою мовою: "GetReveR weG GEueN, cENosseN!" Що російською: **"Правильною дорогою идете, товарищи!"**

З тим успішно збудували "великий могучий Советский союз", здійснили Другу світову війну, розвалили СССР, виклали чергову "подвижку" у вигляді світової системної кризи - продовольчої, економічної, фінансової, питної (водоресурси), екологічної. Quo vadis? Камо грядеши? Куди йдемо?

Мудрі, дуже мудрі голови заправляють світом! У нас запитання, хто керує і головне - фінансує наймудріші голови, які здійснюють неможливе? Хто ще мудріший і найбагатший? Питання складніше, ніж може видатися. То яким же є процес генези земної цивілізації: невмолимо об'єктивним, як нас ще недавно навчали, чи суб'єктивно волеодосажним? Цей процес поза нами, який нас провадить, а коли ми впираємося, то й волочить? Чи він у наших головах, де виникають грандіозні задуми, а вже як згвалтувати історію - справа техніки. Фінансової, військової, політичної, дипломатичної. Може, зустріч за гальбою пива й негласні домовленості важать більше, ніж будь-які світові конгреси? Може, воля - як гранично чітко окреслене ціледосягнення, задля якого "будуть готові на мучеництво", головна рушійна сила історії? Особливо, коли мучеництво планується для когось. Коли в престолонаслідника стріляють у Сараєво, а війна гримить у всьому світі. Коли Першу світову війну завершуємо, як початок Другої. Другу як... Що там рече голова Медведєва про "качественное перевооружение"? Для ефективного відповіді на виклики сучасності. А хто ці виклики провокує? Що з цього приводу кажуть голови Мойсея, Олександра Македонського, Юлія Цезаря, Карла Великого, Чингізхана, Тімура, Наполеона і прочая - прочая?! Чи вони споглядають нашу нікчемність, безсилі в своєму бронзовому гніві?

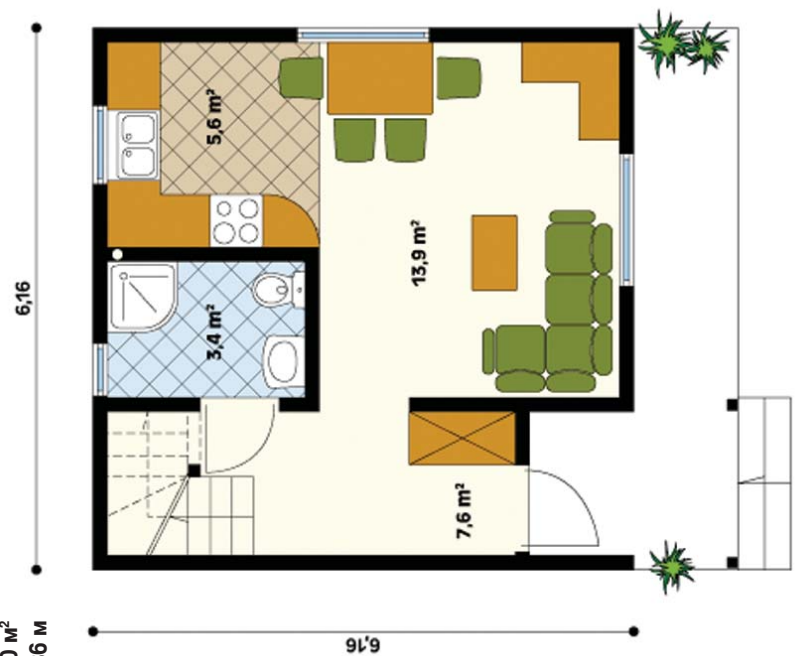
Одна мудра голова - добре, дві - ще краще? Франко і Герцель. Ленін і Гтлер. Путін і Медведєв - як сімейство общипаного, але ще не звареного візантійського "стервятника". Вражаючий політичний ідіотизм Буша-старшого - Буша-молодшого. Виродження західного політикуму? Замість колишніх левів - паршиві котята. Симптоматика. Голови професійного безголів'я. Манекени. Маски фаховості, порядності, обізнаності. Як кажуть, можливі варіанти для будь-яких історичних мозаїк. Політичних комбінацій. Можливостей неможливого.

Та що ми все про чужі голови?! Коли у нас такі, що - *І голову вхопивши в руки, Все думаєш, чому не йде Апостол правди, і науки.*

(Продовження в наступному номері)

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 40,3 м²
Загальна площа – 47,0 м²
Мінімальні розміри ділянки – 18,16 x 18,36 м

<http://www.domywstylu.eu/>

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.